

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 7, 2026

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:327](#) 03-03-2026

Bewijsklachten.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:326](#) 03-03-2026

Bewijsklachten.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:256](#) 03-03-2026

Kon hof oordelen dat beklag niet-ontvankelijk is omdat het klaagschrift niet tijdig is ingediend?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:179](#) 13-02-2026

Bewijsklacht.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:233](#) 13-02-2026

Kon de officier van justitie de informatie opvragen bij de Belastingdienst op grond van artikel 162 lid 2 Sv?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:229](#) 13-02-2026

Kon het hof oordelen dat het witwassen van het geldbedrag de verdachte een financieel voordeel heeft opgeleverd van € 75.000?

RECHTSPRAAK

Kon hof oordelen dat beklag niet-ontvankelijk is omdat het klaagschrift niet tijdig is ingediend?

Kon hof oordelen dat beklag niet-ontvankelijk is omdat het klaagschrift niet tijdig is ingediend?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat het beklag niet-ontvankelijk is omdat het klaagschrift niet tijdig is ingediend.

De Hoge Raad ziet aanleiding om de in de conclusie van de advocaat-generaal opgeworpen vraag te bespreken wanneer de behandeling van de ontnemingsvordering tot een einde is gekomen in de zin van artikel 552a lid 3 Sv als ten tijde van het indienen van het klaagschrift de beslissing in de ontnemingsprocedure onherroepelijk is geworden, maar de veroordeling als bedoeld in artikel 36e Sr niet onherroepelijk is.

Op grond van artikel 6:4:9 Sv in samenhang met artikel 6:4:4 lid 2 Sv geldt de onherroepelijke uitspraak op een vordering van het openbaar ministerie tot oplegging van de verplichting een geldbedrag aan de Staat te betalen ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel, als titel als bedoeld in artikel 704 lid 1 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering. Op grond van artikel 6:1:16 lid 2 Sv kan deze uitspraak pas worden tenuitvoergelegd nadat en voor zover de veroordeling als bedoeld in artikel 36e Sr onherroepelijk is geworden, terwijl op grond van artikel 511i Sv een uitspraak op een ontnemingsvordering van rechtswege vervalt doordat en voor zover de uitspraak als gevolg waarvan de veroordeling van de verdachte als bedoeld in artikel 36e Sr achterwege blijft, in kracht van gewijsde gaat. In het geval dat op de ontnemingsvordering al onherroepelijk is beslist terwijl de veroordeling als bedoeld in artikel 36e Sr dan nog niet onherroepelijk is, zal de ontnemingszaak pas tot een einde komen in de zin van artikel 552a lid 3 Sv op het moment dat (ook) de veroordeling als bedoeld in artikel 36e Sr onherroepelijk wordt.

Gelet op wat in 2.4 is overwogen, is het cassatiemiddel terecht voorgesteld en kan de beschikking van het hof niet in stand blijven. Dit leidt echter om de volgende reden niet tot

terugwijzing van de zaak. De Hoge Raad heeft op 24 september 2024 het cassatieberoep in de strafzaak tegen de broer van de klager verworpen (ECLI:NL:HR:2024:1292). Dat betekent dat de al eerder onherroepelijk geworden uitspraak in de ontnemingszaak van de broer van de klager ten uitvoer gelegd kan worden. Volgens artikel 6:4:4 lid 1 Sv vindt het verhaal op voorwerpen die inbeslaggenomen zijn op grond van artikel 94a Sv, plaats op de wijze die is voorzien in het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering. De bepalingen van dat wetboek zijn op grond van artikel 6:4:4 lid 3 Sv van toepassing ten aanzien van derden die geheel of gedeeltelijk recht menen te hebben op deze inbeslaggenomen voorwerpen. Dat betekent dat de klager, die stelt dat de onder zijn broer inbeslaggenomen wallet met daarin zes bitcoins aan hem toebehoort, zich op grond van de van toepassing zijnde bepalingen uit het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering tot de civiele rechter kan wenden. Omdat het hof na terugwijzing van de zaak slechts de niet-ontvankelijkheid van het klaagschrift kan uitspreken (vgl. HR 17 maart 2015, ECLI:NL:HR:2015:601 en HR 6 januari 2026, ECLI:NL:HR:2026:8), zal de Hoge Raad de zaak zelf afdoen door het klaagschrift niet-ontvankelijk te verklaren.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de beschikking van het hof;
- verklaart het klaagschrift niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:256

Zaaknummer: 24/01587

Rechters: F. Posthumus, F. Damsteegt en V. van den Brink

Advocaten: R.J. Baumgardt en M. van Berlo

Wetsartikelen: art. 552a lid 3 Sv en art. 36e Sr

RECHTSPRAAK

Bewijsklachten.

Bewijsklachten.

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over (de motivering van) de bewezenverklaring.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. In het licht van de opgelegde gevangenisstraf van drie maanden en de mate waarin de redelijke termijn is overschreden, volstaat de Hoge Raad met het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden, en is er geen aanleiding om aan dat oordeel enig ander rechtsgevolg te verbinden.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:327

Zaaknummer: 23/03931

Rechters: C. Caminada, M.J. Borgers en T.B. Trotman

Advocaten: M.J. Lamers

Wetsartikelen: art. 311 Sr

RECHTSPRAAK

Bewijsklachten.

Bewijsklachten.

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over (de motivering van) de bewezenverklaring.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. In het licht van de opgelegde gevangenisstraf van drie maanden en de mate waarin de redelijke termijn is overschreden, volstaat de Hoge Raad met het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden, en is er geen aanleiding om aan dat oordeel enig ander rechtsgevolg te verbinden

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:326

Zaaknummer: 23/03972

Rechters: M.J. Borgers, T.B. Trotman en C. Caminada

Advocaten: M.J. Lamers

Wetsartikelen: art. 311 lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Kon het hof oordelen dat het witwassen van het geldbedrag de verdachte een financieel voordeel heeft opgeleverd van € 75.000?

Kon het hof oordelen dat het witwassen van het geldbedrag de verdachte een financieel voordeel heeft opgeleverd van € 75.000?

Beoordeling van het derde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de oplegging van een geldboete van € 75.000.

Het cassatiemiddel steunt allereerst op de opvatting dat de oplegging van een geldboete die (mede) strekt tot 'afoming' van het door het bewezenverklaarde feit verkregen voordeel niet is toegestaan.

Het cassatiemiddel leidt in zoverre niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in het arrest dat de Hoge Raad vandaag heeft uitgesproken in de zaak 24/00336, ECLI:NL:HR:2026:179.

Het cassatiemiddel klaagt verder over het oordeel van het hof dat het onder 1 bewezenverklaarde de verdachte een financieel voordeel heeft opgeleverd van € 75.000.

Ten laste van de verdachte is bewezenverklaard dat de verdachte, kort gezegd, een geldbedrag van € 200.000 heeft witgewassen. Het hof heeft vastgesteld dat na de afwikkeling van de inbeslagneming van dit geldbedrag een gedeelte hiervan, namelijk € 75.000, is gebruikt voor het aflossen van de openstaande Nederlandse belastingsschulden van de verdachte. Het hierop gebaseerde oordeel van het hof dat het onder 1 bewezenverklaarde de verdachte een financieel voordeel heeft opgeleverd van € 75.000 is – ook in het licht van wat namens de verdachte is aangevoerd – niet onbegrijpelijk. Het cassatiemiddel faalt ook in zoverre.

Beoordeling van het vierde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat in de cassatiefase de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele

vrijheden is overschreden.

Het cassatiemiddel is gegrond. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde geldboete van € 75.000, subsidiair 365 dagen vervangende hechtenis. In de omstandigheid dat de Hoge Raad pas uitspraak doet nadat meer dan 36 maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep, vindt de Hoge Raad aanleiding de opgelegde geldboete te verminderen met € 5.000.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de hoogte van de opgelegde geldboete en de duur van de vervangende hechtenis;
- vermindert de geldboete en de duur van de vervangende hechtenis in die zin dat deze € 70.000, subsidiair 351 dagen hechtenis, bedragen;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:229

Zaaknummer: 21/02251

Rechters: M.J. Borgers, T.B. Trotman en R. Kuiper

Advocaten: S.N. de Jager

Wetsartikelen: art. 420bis lid 1 sub a Sr en art. 420bis lid 1 sub b Sr

RECHTSPRAAK

Kon de officier van justitie de informatie opvragen bij de Belastingdienst op grond van artikel 162 lid 2 Sv?

Kon de officier van justitie de informatie opvragen bij de Belastingdienst op grond van artikel 162 lid 2 Sv?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping door het hof van het verweer dat de officier van justitie ten onrechte op grond van artikel 162 lid 2 van het Wetboek van Strafvordering (hierna: Sv) aan de Belastingdienst heeft verzocht informatie te verstrekken.

Het hof heeft vastgesteld dat in april, mei en december 2007 en in februari 2008 door de officier van justitie aan de Belastingdienst verzoeken zijn gedaan op grond van artikel 162 lid 2 Sv en dat naar aanleiding van die verzoeken door de Belastingdienst informatie is verstrekt. Verder heeft het hof vastgesteld dat er vanaf januari 2006 ten aanzien van de verdachte een redelijk vermoeden van schuld heeft kunnen ontstaan met betrekking tot het meewerken aan (het verhullen van) en/of meeprofitieren van illegale inkomsten van [medeverdachte].

Op grond van deze vaststellingen heeft het hof geoordeeld dat de door de Belastingdienst verstrekte informatie rechtmatig is verkregen. Dat oordeel getuigt, in het licht van wat is overwogen, niet van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel faalt.

Beoordeling van het derde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de verbeurdverklaring van het inbeslaggenomen banktegoed van € 22.087,14.

Gelet op wat ten laste van de verdachte is bewezenverklaard, is het oordeel van het hof dat het banktegoed 'door middel van het strafbare feit is verkregen' niet zonder meer begrijpelijk. Het hof heeft immers geen vaststellingen gedaan waaruit kan volgen dat dit banktegoed is verkregen door het bewezenverklaarde medeplegen van witwassen.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beoordeling van het vierde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de oplegging van een geldboete van € 200.000.

Het cassatiemiddel steunt onder meer op de opvatting dat de oplegging van een geldboete die (mede) strekt tot ‘afoming’ van het door het bewezenverklaarde feit verkregen voordeel niet is toegestaan.

Het cassatiemiddel leidt in zoverre niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in het arrest dat de Hoge Raad vandaag heeft uitgesproken in de zaak 24/00336, ECLI:NL:HR:2026:179.

Het cassatiemiddel klaagt verder onder meer dat met betrekking tot de opgelegde geldboete de duur van de vervangende hechtenis is bepaald op 365 dagen. Artikel 24c lid 3 Sr bepaalt dat de vervangende hechtenis bij een geldboete ten hoogste een jaar belooft, waarbij in deze zaak geldt dat onder één jaar 360 dagen moet worden verstaan (vgl. HR 1 juni 2021, ECLI:NL:HR:2021:812). Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, is het terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal de uitspraak van het hof vernietigen en zelf de duur van de vervangende hechtenis verminderen in die zin dat is voldaan aan het wettelijk bepaalde maximum van één jaar.

Beoordeling van het vijfde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat in de cassatiefase de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het cassatiemiddel is gegrond. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van 365 dagen, waarvan 284 dagen voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren. In de omstandigheid dat de Hoge Raad pas uitspraak doet nadat meer dan 36 maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep, vindt de Hoge Raad aanleiding de opgelegde gevangenisstraf te verminderen met 7 dagen.

Beoordeling van de cassatiemiddelen voor het overige

De Hoge Raad heeft ook de overige klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang

zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft (i) de duur van de opgelegde gevangenisstraf, (ii) de duur van de vervangende hechtenis die is verbonden aan de geldboete, en (iii) de verbeurdverklaring van het banktegoed;
- vermindert de gevangenisstraf in die zin dat deze 358 dagen, waarvan 284 dagen voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren beloopt;
- bepaalt dat voor zover het hof ten aanzien van de geldboete de vervangende hechtenis op 365 dagen heeft bepaald, moet worden uitgegaan van vervangende hechtenis voor de duur van 360 dagen;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak ten aanzien van de hiervoor genoemde beslissing opnieuw wordt berecht en afgedaan;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:233

Zaaknummer: 21/02294

Rechters: M.J. Borgers, T.B. Trotman en R. Kuiper

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen: art. 162 lid 2 Sv en art. 24c lid 3 Sr

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht.

Bewijsklacht.

Beoordeling van het derde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de oplegging van een geldboete van € 50.000.

Het cassatiemiddel steunt op de opvatting dat de oplegging van een geldboete die mede strekt tot 'afoming' van het door het bewezenverklaarde feit verkregen voordeel niet is toegestaan. Het voert daartoe aan dat, nu door het openbaar ministerie is aangekondigd dat een ontnemingsprocedure tegen de verdachte aanhangig is gemaakt, een eventuele ontnemingsmaatregel niet dan wel onvoldoende zal kunnen worden afgestemd op de door het hof opgelegde geldboete. Gelet op wat vooropgesteld is, gaat het cassatiemiddel uit van een onjuiste rechtsopvatting. Het cassatiemiddel faalt daarom.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. In het licht van de beperkte mate van overschrijding van de redelijke termijn volstaat de Hoge Raad met het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden, en is er geen aanleiding om aan dat oordeel enig ander rechtsgevolg te verbinden.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:179

Zaaknummer: 24/00336

Rechters: C.N. Dalebout, M.J. Borgers, T.B. Trotman, F. Posthumus en R. Kuiper

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen: art. 420bis lid 1 sub b Sr